

MAS, JOSEP PLA I LA CARTERA D'UNAMUNO

MAS, JOSEP PLA I LA CARTERA D'UNAMUNO

ALFONS QUINTÀ

En el seu magnífic llibre *Madrid, l'adveniment de la República* Josep Pla explica una divertida i realista anècdota que pot ser útil per entendre la boja aventura secessionista en la qual ens ha ficat Artur Mas.

L'escriptor de Palafrugell (o de Llofriu, si es prefereix) va escriure el que és un gran relat de la proclamació de la Segona República a la capital d'Espanya. Sobre l'estructura formal, fou un llibre molt avançat per l'època, sobretot en la literatura catalana.

Correspon al que ara se'n diu instant book i, sobretot en TV, current affairs feature. Són gèneres aquí encara inexistents.

Pla explica que anà a la redacció d'*El Sol*, llavors el millor diari liberal

progressista del país, on es troba amb Miguel de Unamuno, que havia lluitat a favor de la República. Li diu a Pla que les coses anaven molt malament, malgrat que el nou règim tenia només un parell de dies d'existència. Pla expresa la seva sorpresa, per afegir que tot seguit va esbrinar la raó real del desencís del filòsof. Resulta que li acabaven de robar la cartera mentre anava en tramvia. Pla deixava clar que darrere grans posicions retòriques poden haver-hi petites misèries.

És el que li passa a Artur Mas. De sempre, estic convençut que tota la seva erràtica retòrica maximalista respon a una visible misèria humana: Mas no té capacitat intel·lectual ni, cosa més greu, aptitud per adquirir-la, per enfrontar els problemes reals i greus del país. Mas mai no havia mostrat cap pensament articulat, respecte a res, en particular sobre el nacionalisme.

Tampoc no té coixí psicològic per poder assumir les veritats paleses que acabo d'exposar. Ha fracassat del tot i en tot però no pot admetre-ho, perquè el que més tem és que se sàpiga el que realment és. Per això ha optat per continuar per una via que porta al ?suïcidi col·lectiu. Ve a reconèixer-ho, si bé dient que aquesta és la voluntat del poble, quan és la seva. Amb Unamuno va passar el que Pla exposà, malgrat que era un filòsof. Mas no ho és. Que ningú es pensi que parlo a partir de deduccions personals o per raons apriorístiques. Ans al contrari, ho faig a partir del molt que vaig recollint de persones del seu entorn. M'exposen converses concretes i precises. Tots ells estan esverats però no gosen obrir la boca. Un d'ells em diu: "L'única persona que parla amb franquesa amb Mas és Francesc Homs. Però no ho fa per moderar-lo, com hauríem de fer nosaltres, sinó per excitar-lo. Duran Lleida no forma part d'aquest petit cercle perquè les seves relacions amb Mas són cada dia més esporàdiques i breus, a més de situades en un marc de ruptura. Aquesta no serà només per raons de política interna catalana. Hi ha passat a jugar un paper decisiu la recent voluntat de Mas de donar prioritat al que en diu "la internacionalització del conflicte català". És una bogeria absoluta que treu de polleguera Duran, persona que ha dedicat una bona part de la seva vida al foment de les relacions internacionals. Cada dia que passa, Duran se sent més i més el que efectivament és, president de la comissió d'Afers Exteriors del parlament espanyol". En Mas el seu fracàs és l'equivalent a la cartera respecte a Unamuno. A causa d'un fons psicològic molt enrevessat Mas no pot admetre que no se'n sortirà, ni gens ni mica. Només espera endarrerir el màxim la seva sortida del poder -on sembla força clar que accediria Junqueras- i fer-ho amb aires de màrtir. Caldrà desmuntar aquesta gran fal·làcia. En el cas de Mas, tot és més baix de sostre, i psicològicament inquietant, que l'interès de Unamuno per la seva pròpia cartera.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/catalunya/2014/02/16/mas-josep-pla-cartera-dunamuno/656745.html?utm_source=rss